

i denne Suppedas, men derfor skal han jo alligevel forsvare den, det er nu en Gang Skik, at selv om en Minister ikke er enig med sine Raadgivere, skal han dog forsvare dem.

Der kunde endnu være mere at sige om den Sundhedsstyrelse, vi nu har; jeg har ogsaa truffet den paa andre Veje, hvor den har baaret sig mindre klogt ad, og jeg skal ikke nægte, at jeg har ikke saa ringe Sympati for den Maade, hvorpaa en tidligere Justitsminister, Alberti, i sin Tid behandlede Sundhedsstyrelsen, idet han smed den ned ad Trapperne, da den efter hans Mening ikke optraadte, som den burde, og derefter tog sig en Raadgiver, som han mente, han kunde stole paa. Jeg tror i det hele, denne Sundhedsstyrelse lever noget for meget i Mørke og i Skjul. Man træffer den hist og her, naar man har med kommunale og andre offentlige Sager at gøre, men næsten altid paa Steder, hvor den lægger sig hindrende i Vejen for, hvad der er fornuftigt eller rigtigt. Jeg har næppe andre Steder truffet saa megen Bureaukratiisme eller saa ringe Forstand paa det, den skulde have med at gøre, som hos den Sundhedsstyrelse, der nu sidder, og da vi nu atter har en stærk Mand som Justitsminister, en Mand, der, sans comparaison i øvrigt, i mange Maader kan sammenlignes med den Justitsminister, jeg før nævnte, vil jeg sige, at jeg tror, han vilde gøre Samfundet en Tjeneste ved at afskaffe den Sundhedsstyrelse. Kan den højtærede Minister ikke afskaffe selve Institutionen, kunde han i alt Fald besætte den med andre Personer. Der blev forleden her talt om, at man paa et eller andet Omraade var godt i Færd med at faa alle de gamle forbenede Fyre, der sidder hist og her i Administrationen, erstattet med yngre Folk, og hvis den højtærede Justitsminister ikke paa anden Maade kan skaffe sig et bedre raadgivende Organ, skulde han i hvert Fald afskedige de Personer, der nu sidder i Sundhedsstyrelsen og faa dem erstattet med yngre, mere lebendige og klogere og — det er maaske lidt strengt at sige det, men jeg vil alligevel sige det — fornuftigere Folk, fornuftigere i den Forstand, at de er mere i Kontakt med Livets praktiske Forhold og ikke blot sidder som Personer, der ud fra gammeldags Opfattelser om Magt, og hvad der staar i Forbindelse med Behageligheden ved Magt, dikterer ud ad imod det pulserende Liv en Mængde Bestemmelser, der lægger sig hindrende i Vejen for fornuftige Formaal.

Fibiger: Der er her talt meget om Sparsommelighed, hvad man for øvrigt i mange Aar har gjort under Finanslovbehandlingerne, uden at det har virket noget særligt. Men ligesom der i den private Bedrift er Ting, det ikke kan betale sig at spare paa — for Landbrugets Vedkommende vil det saaledes, hvis man har en Ejendom, der trænger til at drænes og mergles, og man kan skaffe Penge, ikke betale sig at lade være med disse Arbejder, fordi de kan gøre deres til, at der senere kan avles noget mere og komme noget mere ud af Bedriften —, saaledes forholder det sig ogsaa i Statshusholdningen. Jeg tænker her paa de Arbejder, man kunde sætte i Gang for at mindske Arbejdsløsheden. Arbejdsløshedsspørgsmaalet staar for mig, som det maa staa for alle alvorlige Mennesker, som et af de sværeste Spørgsmaal, der foreligger for Tiden, og jeg mener, man maa sætte alt ind paa at mildne Arbejdsløsheden, da for mange Værdier — og det af den Slags Værdier, der ikke kan maales i Penge — gaar til Spilde ved, at saa mange gaar uden Beskæftigelse. Princippet maa være, at der skal udføres et Arbejde for de Penge, der modtages, da al Selvgættelse ellers vil høre op hos de Mennesker, der er ramt af den Ulykke, det er at gaa arbejdsløs, naar man gerne vil have Arbejde. Og selv om Arbejdet skal gøres for en nedsat Løn, en lavere Pris, end det ellers har været almindeligt, vil Lønnen dog komme til at ligge over det, der kan udbetales i Understøttelse. Dette vil være betydeligt bedre og sundere, da Understøttelse efter min Mening er den absolut daarligste Form for Hjælp til at komme ud af Uføret.

Men der er andre Ting, der i disse Tider gives Penge ud til, som man egentlig maa forbavses over; jeg tænker i denne Forbindelse kun paa nogle faa Ting, skønt der kunde nævnes meget. Jeg forstaar godt, at Befolkningen ude omkring paa Landet ikke rigtig kan se, at der kan være Grund til at give halvanden Million Kroner ud for at opretholde det kongelige Teater, give saa store Beløb til at dække dets Underskud. Jeg forstaar heller ikke, at der kan gives saa store Understøttelser til Forfattere, som — det gælder mange af dem — fremkommer med Produkter, der ligger under Lavmaalet af, hvad man skulde synes, der kunde skrives. Jeg kan fuldt ud give min Tilslutning til det, det ærede Medlem Hr. Blang forleden udtalte, og jeg vil ogsaa haabe, at Finansudvalget,